Özgür bir gelecek için

Liselilerin Sesi

Aylık Liseli Gençlik Dergisi * Sayı: 37 * Kasım-Aralık 2010 * Fiyatı: 1TL

Erdal Eren'den Alaattin Karadağ'a

devrim bayrağı ellerimizde!

İÇİNDEKİLER

Yiğit, genç devrimci Erdal Eren: Kavgamızda yaşıyor!

Yunanistan'dan Diyarbakır'a katleden devlettir!

Eşit, parasız eğitim istiyoruz!

Devrimci faaliyet engellenemez!

Liselilerin Sesi'nden

Atıldık kavgaya,
Yürüyoruz en önde
Devrim bayrağımız ellerimizde!
Kır zincirleri, son ver sömürüye,
Kurtuluş mutlaka ellerimizde!

Devrimci Liseliler Birliği olarak liselerde devrimin ve sosyalizmin sesini yükseltmek için bir kampanya sürecine giriyoruz. Kampanya sürecinde devrimci mirastan alınan güçle mücadele bayrağını daha ileriye taşımayı hedefleyerek, *"Erdal Eren'den Alaattin Karadağ'a devrim bayrağı ellerimizde!"* şiarını yükselteceğiz.

***

6 Kasım sürecinde de faaliyetleri sermaye düzeninin polisinin ve sivil faşistlerinin saldırganlıyla karşı karşıya kaldı. Lise önlerinde 6 Kasım alanlarına çağrı yaparken polisin, idarenn ve sivil faşistlerin nasıl işbirliği içerisinde olduğunu bir kez daha gördük. Ayrıca İstanbul 6 Kasım eyleminden dönerken yoldaşlarımız polis-faşist işbirliği ile satırlı, sopalı bir saldırıya uğradı.

Devrimci faaliyeti engellemeye dönük saldırganlık yoğunlaşarak devam ediyor. Bu saldırılar ne bizim faaliyetimizi durdurabilir ne de mücadele azmimizi kırailir. Bizler her koşulda faaliyetimizi güçlendirerek yolumuza devam edeceğiz.

Devrimci Liseliler Birliği

devrimciliselilerbirligi@gmail.com

Özgür Bir Gelecek İçin Liselilerin Sesi Ayten Özdoğan
Kasım-Aralık 2010 Sayı: 37 Fiyatı: 1 TL. (KDV dahil)
Sahibi ve Sorumlu Y. İşl. Md.:Ayten Özdoğan
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Baskı: Özdemir Matbaacılık-Davutpaşa cad. Güven Sanayii Sitesi C blok No:242 Topkapı/İstanbul
Tel:0212-577 54 92

Yönetim Adresi:
Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mah.
Simsar sokak, S/3 Fatih/İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52 Fax: (0212) 534 95 90

Yayın Türü: Yaygın-Süreli

Eksen Yayıncılık büroları

Kemalpaşa Mah. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3 İzmit / **KOCAELİ**

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / **BURSA**
Tel: 0 /224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell karşısı Vakıf İşhanı Kat:3 No 306 **ADANA**
Tel: 0(322) 363 19 94

Erdal Eren'den Alaattin Karadağ'a devrim bayrağı ellerimizde!

Bugün bizler liselerimizde farklı bir geleceğin düşünü gerçek kılmak için yola çıktık. Başka bir dünya yaratmak iddiasını taşıyoruz. Baskı, sömürü ve korku üzerine kurulmuş bu düzene karşı eşitliğin, özgürlüğün hâkimiyeti için, sosyalizm için mücadele yürütüyoruz. Düzeni ayakta tutmak için kullanılan şiddete karşı "zoru zor bozar" diyerek devrimci mücadeleyi esas alıyoruz.

Büyük bir mirasın taşıyıcısız. Yüzyılları bulan mücadele tarihimizin büyük bedeller ödenerek yaratıldığı bir yoldan yürüyoruz. Kan bedeliyle can bedeliyle savunulan, başı dik, boyun eğmeyen bir tarihin bugünkü öznesiyiz. Geçmiş mücadele tarihimizden öğrenerek devrime yürüyüşümüzü sürdürüyoruz. Şehitlerimizin hayatlarıyla yarını kazanmak için savaşıyoruz.

Devrimci liselilerin mücadele tarihinde özel bir yer tutan bir isim vardır. 17 yaşında mücadelesi çetin bir sınamadan geçen, düşmana tek başına kafa tutan bu kişi Erdal Eren'dir. Erdal Eren, idamla tehdit edilen, tek kişilik hücrede tecrit edilen bir liselidir. Darbenin tüm karanlığının, olumsuzluğunun ve yenilgi havasının hâkimiyetine karşı can bedeli mücadeleyi savunan bir yiğit devrimcidir. Onun bu çıkışı düşmanın tüm gücünü, saldırısını alt üst eden bir haykırıştır. Darbecilerin onun ölümünden yaratmak istediği mesaj bir anda paramparça olmuştur. İşte Erdal Eren'in ismini bugünlere taşıyan da bu onurlu duruşudur.

Erdal Eren'in adı, kuşaklar değişse de devrimin, sosyalizmin adının geçtiği her yerde anıldı. Bu yolda yitip giden değil, yaşama ve devrim için ölüme değer katan biri oldu. '90'lı yıllarda darbe artık unutulurken kitleler yine sokakları zapt ederken o en öndeydi. Artık her çatışmada, her zindanda, kavganın her alanında yeni Erdal Erenler vardı. Bıraktığı bayrak yeni taşıyıcılarını bulmuştu. Patronların düzeni bir kez daha tek gerçekle yüz yüzeydi. Katledilen her devrimci ölümsüzleşmekte, devrimci mücadele yenilmemekteydi.

Yıl 2009. Sosyalizmin ve devrimin bayraktarları ihtilalci illegal Parti saflarında kavgayı sürdürüyor. İşçi mahallelerinde, fabrikalarda devrim için tohumlar ekilmeye devam ediliyor. Partinin

sesini kitlelere dolaysız taşımak için duvarları Parti afişleriyle süsleyen komünistler düşmanla çatışmaya giriyor. Alaattin Karadağ yoldaş yaralı olarak yakalanıyor. Düzenin korkularını büyüten bu komünist işçi karşısında küçülen düşman sokak ortasında yoldaşı katlediyor. Yaptıkları savunma yıllardır kaçak olması, Ölüm Orucu eylemine katılmış olması, Türkiye Komünist İşçi Partisi üyesi olması üzerine kurulu. Yani yaralı iken katletmek için bunlar yeter diyorlar. Erdal Eren'in mücadelesine ihanet etmeyen, bayrağını devralan Alaattin yoldaş da devrim şehitlerine katılıyor. Yaşamını devrimci mücadeleyle anlamlandıran, ölümüyle de mücadeleye güç katıyor. Erdal Eren'den alınan bayrağı bizlere bırakıyor.

Bugün geçmişe baktığımızda sayısız isimle devrimci mücadelede ödenen bedelleri görürüz. Hepsinin ortak şiarı "Herkesin ihtiyacının karşılandığı bir dünya" idi. Bu düzen kendi mezarını kazmaya devam ediyor. Her geçen gün daha ağır sömürü şartlarıyla çalıştırılıyor, daha baskıcı bir mekanizmada yönetiliyoruz. Eğitim bile daha fazla sömürmenin ve sisteme uygun kafalar yaratmanın aracına dönüşmüş durumda.

Önümüzdeki bir buçuk aylık süreçte bu düzene karşı isyan eden, bu uğurda aramızdan ayrılan yoldaşları tanıttığımız bir çalışma yürüteceğiz. Onların yaşamlarını, kavgalarını, miraslarını liseli gençliğe taşıyacağız. Onların yitip giden isimler olmasına izin vermeyeceğiz.

Esasta amacımız tek başına onları anmak değildir. Bizler Devrimci Liseliler Birliğiyiz! Onlar yaşamlarını anılsın diye değil, işçilerin- emekçilerin kurtuluşuna adadılar. Biz de onları anmaktan öteye, onların bayrağını ileri taşımak için geçmişe dönüyoruz. Onların hayatını devrimci kimliğin örnekleri olarak geleceğe taşıyoruz. Kendi yaşamımızı da onların seviyesine getirmek, onlardan öğrenmek için bu kampanyayı başlatıyoruz.

Önümüzdeki süreçte yani Alaattin yoldaşın katledildiği 19 Kasım ile Erdal Eren'in asıldığı 13 Aralık sürecini kapsayan dönemde DLB olarak devrim bayrağının ellerimizde olduğunu haykıracağız. DLB'nin bugün liselerde devrimci mücadelenin taşıyıcısı olma iddiasını güçlendireceğiz. Liseli gençliğe bu düzene karşı bir alternatifin olduğunu, geleceksizliğe mahkûm olunmadığını haykıracağız. Onların mücadelesini liselerden başlayarak gençliğin olduğu her yere taşıyacağız. Devrimci Liseliler Birliği olarak liseli gençliğin sesi olmaya bir adım ileri çıkarak devam edeceğiz.

Devrimci Liseliler Birliği

Gelecek yarın değil, bugün ellerimizde!

İnsanların geçmişi, bugünü ve geleceği vardır. Geçmişi anlatmak kolaydır. Ama bir de o geçmişi bugünle birleştirip yarını kurmak vardır. Çünkü geçmişten bugüne gelen, bugünlerden yarına gidecek bir gelenek ve kültür vardır. Bizlere bırakılan kültür ve gelenek yapılan zulümlere, baskılara, katliamlara karşı başkaldırıdır.

İnsan olduğumuzu ve onurlu, eşit bir şekilde yaşamanın en temel hakkımız olduğunu hatırlayıp bunlar için mücadele etmeliyiz. Bu mücadele yarınlara ertelenemez, ertelenmemelidir. Mücadeleyi yarına ertelediğimiz her gün, boynumuza takılan zincirin halkaları günden güne eksilip bizleri boğacaktır. Bizler ise buna aldırmadan, zamanımızı sadece kendi etrafımızda dönerek geçiriyoruz.

Günün ertelenmesi üzerine bir yazar şöyle diyor:

"Yarını düşünüyoruz ve yarın gelmiyor;

Yeni gün çoktan geldiği halde,

Yeni bir gün düşlüyoruz.

Yapılması gereken savaşlardan kaçıyoruz.

Çağrıyı duyuyoruz; ama hiç önemsemiyoruz;

Gelecek henüz bir planken, o gelecek için ümitleniyoruz

Hergün kaçtığımız bilgeliği düşlüyoruz,

Kurtuluş elimizdeyken kurtarıcı için dua ediyoruz

Ve hala uyuyoruz

Ve hala uyuyoruz."

N.H. Kleinbaum

Evet, bu uykudan uyanmak gerekir, yazarın da dediği gibi... Çünkü her adım attığımızda kapitalizmin bize dayattığı

yaşama mahkum hale gelmekteyiz. Dış dünyaya açılmaya başlayan küçük çocuklardan başlayıp insanlar bireyselleştirilmeye, bencilleştirilmeye çalışılıyor. İlkokula başlayan yedi yaşındaki çocuğa ilk günden baskı yapılıp katı kurallar konuluyor. Liselerde, üniversitelerde hayatı sorgulayan işçiler, halkın kurtuluşu için mücadele eden gençler polis baskısıyla yıldırılmaya çalışılıyor. Gençlerin geleceği aslında koskocaman bir geleceksizlik olan YGS, LYS'ye bağlanıyor. İşçiler fabrikalarda karın tokluğuna çalıştırılıyor. Kürt illerinde insanlarımız, kardeşlerimiz bir halk olarak yok sayılıp katlediliyor. Bugün bir devrimci sokak ortasında infaz ediliyor. Devrimci güçler yıldırılmaya, teslim alınmaya, diğer insanlar ise korkutulmaya çalışılıyor. Devrimcilere "Eğer mücadeleye ve sorgulamaya devam ederseniz sizi de yaşatmayız" denilmeye çalışılıyor.

İnsanlar ise ölmek korkusuyla susmaya devam ediyorlar. Ölmek nefes almamak değildir. Ölmemek onurundan vazgeçmemektir, insanlığını satmamaktır. Ve Alaattin yoldaşımız ölmedi. Çünkü o onurunu, insanlığını partisiyle birleştirdi ve partisi hala yaşıyor. Mücadelesi ise hala devam ediyor. Yaşamak, yaşamın her alanında mücadele etmek ve bunu yarın değil bugün yapmaktır. Biz liseliler ise bunu evimizde, sokağımızda, liselerde sürdüreceğiz.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yaşasın onurlu mücadelemiz!

Esenyurt'tan bir DLB'li

Yiğit, genç devrimci Erdal Eren: Kavgamızda yaşıyor!

Erdal Eren davaya ve mücadeleye olan sarsılmaz inancın adıdır. 17 yaşında 12 Eylül askeri faşist darbesinin generalleri tarafından katledilen, gözünü bile kırpmadan sosyalizm mücadelesinde sehpaya giden, yiğit, genç bir devrimcidir.

Bu topraklarda mücadelesiyle, direnişiyle bizlere ışık olan Erdal, 17 yaşında bu düzenin işkencehanelerinden, zindanlarından, idam sehpalarından geçmiş, bu düzenin cellatlarının yüzüne tükürürcesine haykırmıştır sosyalizme olan inancını: "Bir gün, mutlaka sizin yerinizde halkımız olacak, sizi ve koruduğunuz düzeni yargılayacak ve doğru kararı verecektir!"

30 Ocak 1980'de Ankara Hoşdere Caddesi'nde yazılama yaparken polis tarafından vurulan Sinan Suner, ölmesi için saatlerce sokaklarda araba ile dolaştırılır, öldükten sonra ise hastane kapısına bırakılır. Bunun üzerine 2 Şubat günü bir eylem gerçekleştirilir ve bu eylemde bir jandarma sırtından vurulur. Erdal Eren vurulan jandarmanın tam karşısındadır ve gözaltılar olur. Erdal Eren de gözaltına alınanlar arasındadır.

Hiçbir kanıt bulunamamasına rağmen, Erdal ölen jandarmanın katili seçilir. Devlet yükselen devrimci mücadeleyi 17 yaşındaki genç bir devrimciyi katlederek bitireceğini, yeni gelişebilecek mücadelenin önünü kesebileceğini düşünür. Erdal'ı katlederek korku toplumu yaratmayı, sinmiş, ümitsiz bir toplum hedeflemiştir. Gereken cevabı Erdal vermiştir; bu düzenin baskı ve zulmünden korkmadığını, ucunda ölüm olsa dahi davaya olan inancını faşist cellatlara ve onların düzenine idam sehpasına giderken baş eğmeyerek

göstermiştir. Ailesine yazdığı mektupta ise hislerini özetlemiştir:

"...düşüncelerimi bu mektupla anlatmaya çalışacağım. Şu anda ne durumda olacağınızı tahmin ediyorum. Ama çok açıklıkla söylüyorum ki benim moralim çok iyi ve ölümden de korkum yok. Çok büyük bir ihtimalle bu işin ölümle sonuçlanacağını çok iyi biliyorum. Buna rağmen korkuya, yılgınlığa, karamsarlığa kapılmıyorum ve devrimci olduğum, mücadeleye katıldığım için onur duyuyorum. Böyle düşünmem, böyle davranmam, halka ve devrime olan

inancımdan gelmektedir. Ölümden korkmadığımı söylemem, yaşamak istemediğim, yaşamaktan bıktığım şeklinde anlaşılmamalı. Elbette ki hayatta olmayı ve mücadele etmeyi arzularım. Ancak karşıma ölüm çıkmışsa, bundan korkmamam, cesaretle karşılamam gerekir..."

12 Eylül 1980 darbesi bu coğrafyada özünde devrimcilere ve sosyalistlere dönük, daha geniş planda ise toplumsal mücadeleye yönelik faşist uygulamaların adıdır. Darbe öncesinde gerek işçi sınıfı gerekse toplumsal mücadelenin tüm katmanları örgütlüydüler ve başka bir dünya için mücadele ediyorlardı. Faşist sermaye devletini korku sarmıştı bir kere ve sosyalizm mücadelesini yok etmek için gerçekleştirmişti darbeyi.

Faşist darbede yüzlerce insan katledilmiş, işkencelerden geçirilmiş, yurttaşlıktan çıkarılmış, toplumun tüm örgütlülükleri dağıtılmış, tamamen korku toplumu yaratılmak istenmiştir. Her ne kadar Türkiye Devrimci Hareketi bu süreçte iyi bir sınav vermese de faşist cuntanın baskı ve zor aygıtlarından korkmadan, ölme pahasına direnerek çıkan yiğit devrimciler de olmuştur. Erdal Eren de direnişi sergileyenlerden biridir. Deniz'lerden, Mahir'lerden, İbo'lardan almıştır direniş gıdasını ve geleneğini. Tanya'dan öğrenmiştir darağacında bile olunsa zalimin zulmüne karşı direnmeyi, baş eğmemeyi.

Göstermelik bir yargılamadan sonra Erdal Eren 19 Mart 1980'de idam cezasına çarptırılır. Hiçbir delil ve kanıt olmadan verilen bir cezadır. Faşist diktatörlük, mahkemeleriyle düzmece iddiaları gerekçe göstererek jandarmayı öldürenin Erdal olduğuna kanaat getirmiştir. Jandarmayı vuran merminin tüfekten çıkması ve Erdal Eren'de tabanca olması, yine jandarmanın sırtından vurulması, ancak göstericilerin ön tarafta olması mahkemenin görmek ve duymak istemediği şeylerdir. Mahkemenin asıl amacı Erdal Ereni katlederek topluma gözdağı vermekti. 13 Aralık 1980'de devlet Erdal'ın yaşını bir gecede 18'e yükselterek idam etti.

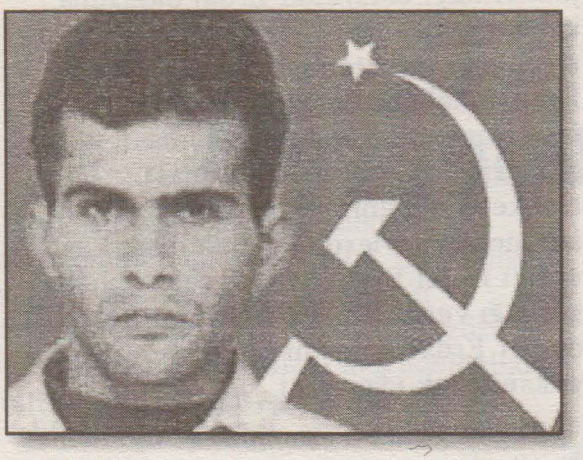
Bugün gelinen aşamada medyadan partilerine ve siyasetine burjuvazinin her kesiminden o günlere ilişkin ikiyüzlü açıklamalar yapılıyor. O günlerin karanlık günler olduğundan insanların haksız yere katledildiğine, yapılan darbenin anti-demokratik olduğuna kadar bir dizi söylem kullanılmaktadır. Kimileri ise o süreçte katledilenler için timsah gözyaşları dökmekte, o dönemde katledilenleri sahiplenmektedir. Ancak bizler biliyoruz ki bugün demokrasi ve özgürlük naraları atanlar, darbeyi eleştirenler, katledilenler için timsah gözyaşı dökenler, bugün hala devrimcilerin, sosyalistlerin kanını dökmektedirler. Erdal'ı katledenlerle Alaattin Karadağ'ı, Aydın Erdem'i, Engin Çeber'i katledenler aynı ellerdir.

Erdal Eren'i sahiplenmek onun bizlere bıraktığı bayrağı yüksekte tutmak, devrim ve sosyalizm mücadelesini yaşamın her alanında devam ettirmektir. Erdal Eren bir devrimci olduğu için, tam da bu düzenin karşısında olduğu için katledilmiştir. Erdal Eren'i sahiplenmek onun sesini, mücadelesini liselere, üniversitelere, fabrikalara, atölyelere taşımak demektir. Dağıttığımız her bildiride, astığımız her afişte, arkadaşlarımızla yaptığımız her sohbette, mücadele içerisinde kaybettiğimiz Erdal Eren'i mücadele içerisinde yeşertmeliyiz.

Devrimciler ölmez,

devrim davası yenilmezdir!

Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir!

Alaattin Karadağ 1978 yılında Antakya'da emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Yaşadığı zorluklar nedeniyle küçük yaşta çalışmaya başlar. 1996 yılından beri komünist hareketin saflarında yer almış bir komünisttir. 1999'dan itibaren de parti saflarında üyelik onuruyla mücadeleyi sürdürmüştür.

Partiye üyeliğinin kabul edilmesinden kısa bir süre sonra 14 Nisan 2001 tarihinde, fabrikalarda örgütlü bir işçi olarak çalışma yürüttüğü dönemde İzmir'de yapılan bir işçi mitinginde gözaltına alınır. Gözaltında ağır işkencelerden geçirildiği halde, işçi sınıfı devrimcisi olmanın onuru ile tam direniş sergilemiştir. Tutukluluğunun hemen ardından kendini Büyük Zindan Direnişi'nin içinde militan olarak bulmuş ve Ölüm Orucu eylemine gönüllü olarak katılmıştır. Daha sonra Ölüm Orucu direnişçilerinin toplu tahliyesi kapsamında tahliye olmuş, çıktığı günden itibaren parti saflarında mücadeleye devam etmiştir.

Alaattin Karadağ cezaevi sürecinin ardından kaldığı yerden mücadeleye katkılarını sunmaya devam etmiş bir komünisttir. Bu kapsamda örgütlü bir işçi olarak İstanbul'da çeşitli sanayi sitelerinde ve fabrikalarda çalışmıştır. Bu çalışma sürecinde çalıştığı bir fabrikada iş kazası sonucu sağ elinin dört parmağını kaybetmiştir. Sınıf çalışmasında parmaklarını kaybetmesi onun bir nebze olsun geri durmasına neden olmamış, tam aksine sınıf kini daha da bilenerek mücadeleye canla başla katılmıştır. Örgütlü bir komünist olmanın bilinciyle partisinin verdiği tüm görev ve sorumlulukları büyük küçük ayırt etmeksizin canla başla yerine getirmeye çalışmıştır.

Tam da böylesi bir çalışmanın içinde Parti'sinin 3. kongre materyallerini işçi emekçilere ulaştırma gayreti içindeyken Esenyurt'ta sokak ortasında elli kanlı cellatlar tarafından infaz edilmiştir. Devrim ve sosyalizm mücadelesinin yılmaz bir sıra neferi olan Alaattin yoldaş bir cinayet şebekesi gibi çalışan Esenyurt- Avcılar polisi tarafından sokak ortasında katledilmiştir.

Eli kanlı katiller şunu unutmamalı ki bizler ne kurşunlanarak, ne sokak ortasında infaz edilerek, ne cezaevlerine konularak, ne de işkencelerden geçirilerek yok edilebiliriz. Hiçbir koşulda haklı olduğumuz davadan, mücadeleden geri adım atmayız. Ulucanlar katliamıyla Habip ve Ümit yoldaşımızı katlettiler, mücadele bitti mi? Hayır. Habiplerin leke süremeden taşıdığı bayrağı Alaattin yoldaş devraldı. Yaşamından ölümüne leke süremeden en yükseklerde tutarak bu bayrağı Alaattin yoldaş taşıdı. Uğruna büyük bedeller ödediğimiz bu bayrağı en yükseklerde tutarak taşıma sırası bizlerde. Bir kez daha yaşamı ve ölümüyle bizlerin değerlerini en yükseklerde tutan Alaattin yoldaşın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Alaattin yoldaş ölümsüzdür!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Esenyurt'tan liseli bir genç

Alaattin Karadağ (Nurettin) yoldaşın Parti üyeliği başvurusu.../ Mart 1999

Evet yoldaşlar, bir proleter sizi bekliyor!

Bir zincir vardı,
etle kemiğin birleşmesine engel olan,
onları da çoktan kırdım!..
...

Burjuva aile yapısı insanları birbirinin sorunlarına duyarsız, yabancılaşmış hale getiriyor, rekabeti, kişisel çıkarları önplana alan kişilikler yaratıyor. Devrimci mücadeleye tanışmayan her genç; her şey ailem içindir, ailem için varım ve ne de olsa ailemin benim üzerimde hakları var vb. biçiminde düşünür. Aile bireyi bu kadar yabancılaştırdığına ve sınıftan koparıp sınıf atlama hayallerine büründürdüğüne göre, böyle devrimci olunacağını düşünenler yanılıyor. Örnek mi? '80 sonrası boylu boyunca duruyor.

Sonuç olarak;

Yaklaşık bir yılı aşkın bir süredir partimizin saflarında örgütlü bir komünist olarak sınıf mücadelesinin içindeyim. Yaşadığım süreç beni çok olumlu bir şekilde geliştirdi. Kendimi bildim bileli işçi olduğum için sınıfla bağ kurmak bana zor gelmedi. Üretim alanından kurduğum ilişkiler bana yeni yeni olanaklar sunuyor ve ilişki ağını geliştiriyor. Ben özünde bir işçi, devrimci bir işçi olarak şunu daha da net anladım. Önemli olan sosyalizmi, sınıf partisini, öncü işçi kavramlarını militanca ezbere bilmek değil, onun hayattaki karşılığını hissetmek ve işçi kitlelerine onların gündelik ve genel yaşantılarında karşılığını hissettirmek ve yakıcı bir ihtiyaç olduğunu kavratmaktır.

Günü gününe 12- 14 saat sınıfın içerisindesiniz. Fabrikanız bazında işçi sınıfının arayış içerisinde olduğunu, bir şeylere, birilerine güvenmek istediğini görüyor, gözlemliyor ve yaşıyorsunuz. Küçük kazanımların nasıl da işçileri kaynaştırdığını görüyorsunuz. Bununla birlikte egemen sınıfın kültürü altında olduklarını, terörle, baskıyla, işsizlikle, din tacirleriyle sindirilip susturulduklarını görüyorsunuz. Ve bu egemen sınıfın, yani asalak burjuva sınıfının muhakkak yok olması gerektiğini, bunu yıkacak olan motor gücün yine de bu susturulmuş, sindirilmiş, arayış içerisinde olan işçi sınıfı olduğunu ve sizin de hedefinizin bıkmadan usanmadan bunu bu işçi kitlelerine anlatmak ve kavratmak olduğunu görüyorsunuz.

Ve bu bakış açısıyla partiyi, komünist işçi partisini, TKİP'yi kavrıyorsunuz... İşçi sınıfının en direngen, en tutarlı ve en kararlı kesimini etrafında toplayıp tüm sınıfı kuşatacak, kendi politikalarıyla yönlendirecek ve devrimin yıkılmaz dayanağı haline getirecek olan bir partiyi, çürümüş ve kokuşmuş bu sermaye düzenini hak ettiği tarih çöplüğüne gönderecek olan partiyi, TKİP'yi karşınızda buluyorsunuz...

Yoldaşlar, her şeyimle ve bu perspektifle kendimi devrime adadığımı söylüyor ve ilişkilerimin daha da üst boyuta taşınmasını talep ediyorum! Parti üyesi olmak istiyorum!..

Evet yoldaşlar, bir proleter sizi bekliyor!

Mart 1999

Nurettin

Yunanistan'dan Diyarbakır'a katleden devlettir!

Tarih: 6 Aralık 2008

Yer: Yunanistan

Sermaye düzeninin kolluk güçleri katliamlarına Yunanistan'da bir yenisi ekliyorlar. Bu Yunan polisinin ilk katliamı değil. Dünyanın herhangi bir yerinde onlarca, yüzlerce, binlerce beden polis terörünün hedefi oldu.

15 yaşında anarşist bir lise öğrencisiydi Aleksis Grigoropulos. Düşüncelerini ifade ettiği, mücadele ettiği için, kapitalist düzeni kabul etmediği için hedef haline getirilmişti. Ve sokak ortasında polis kurşununun adresi olmuştu.

Alex, küçük bir azınlık olan sistemin efendilerinin insanları sömürmesini reddediyordu.

Alex, emperyalist savaşların gölgesinde halkların katledilmesini reddiyordu.

Alex, açlık ve yoksulluktan kaynaklı insanların ölüme terk edilmesini reddediyordu.

Alex, insanların en temel ihtiyaçlarının paralı hale getirilmesi sonucunda bunlardan mahrum kalmasını reddediyordu.

Tarih: 6 Aralık 2009

Yer: Diyarbakır

Sermayenin kurşunu bu sefer Diyarbakır'da bir can aldı. Diyarbakır'da katıldığı bir eylemde Aydın Erdem katil polisler tarafından hedef gösteriliyor ve kurşunlar yağmaya başlıyor Aydın'ın üzerine.

Dicle Üniversitesi'nde matematik öğretmenliği bölümünde üçüncü sınıf öğrencisiydi Aydın Erdem. Kürt halkının talepleri için mücadele eden genç bir yurtseverdi. Anadilinde eğitim görmek istediği için, Kürt halkının özgürlüğünü savunduğu için hedef haline getirilmişti. Ve sokak ortasında polis kurşununun adresi olmuştu.

Aydın Erdem, bu topraklarda yüzyıllardır imha ve inkara maruz kalan Kürt halkının mücadelesini yürütüyordu.

Aydın Erdem, zorla unutturulmaya çalışılan bir dil olan Kürtçe eğitim alınmasının mücadelesini yürütüyordu.

Aydın Erdem, kimliğinden kaynaklı insanların saldırılara uğramasına karşı mücadelesini yürütüyordu.

Katleden devletten hesap soracağız!

Sermaye düzeninin sonunun geldiğine dair korkuları büyüdükçe saldırganlığı da artar. Karşısında yükselecek devrimci bir dalganın ön günlerinde yükselen bir sesi bile boğmak ister. Patronlar sömürü ve kan üzerine kurulu düzenlerinin sonsuza dek var olması için çabalarlar.

Bu düzenin katlettiği isimler ne Alex ne de Aydın ile sınırlı. Denizler'i idam sehpasında, Mahirler'i Kızıldere'de, İbo'yu Diyarbakır zindanında katlettiklerinde devrim ve sosyalizm davasını bitireceklerini düşünüyorlardı. Ama gördüler onlar birer birer katlederek yok etmeye çalışırken; onlar, yüzler, binler mücadele bayrağını yükseltmek için mücadeleye omuz vermeye başladı.

Sömürü ve kan üzerine kurulu bu düzeni yıkmaya sözümüz var. Katliamcı sermaye devletinden sorulacak hesabımız var. Sözümüzü tutmak, ödediğimiz bedellerin hesabını sormak için kapitalist düzeni tarihin çöplüğüne yollayana kadar liselerde devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltecek, geleceği kazanmak için adımlarımızı sıklaştıracağız!

6 Kasım'ı devrimci faaliyeti büyüterek karşıladık!

Esenyurt Devrimci Liseliler Birliği olarak "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim için YÖK'e ve YÖK düzenine hayır" şiarlı bir çalışmayla gençliği 6 Kasım'da alanlara çağırdık. İlk elden bulunduğumuz tüm liselerde 6 Kasım'a çağıran sınıf duyuruları yaptık. Ardından çalışmamızı okul içlerinde YÖK'e karşı yazılamalar ve pullamalarla sürdürdük. Yanısıra lise çevrelerinde, sokaklarda DLB imzalı şiarlarımızla gençliği 6 Kasım'da alanlara çağırdık. YÖK'ü ve YÖK düzenini teşhir eden ve mücadeleye çağıran bildirilerimizi lise önlerinde ve olanaklı liselerde okul içinde dağıttık. Bizler 5 Kasım'da Beyazıt'ta, 6 Kasım'da Ankara'da eylemlerde yerimizi alarak YÖK'e karşı şiarlarımızı haykırdık. Faaliyetlerimiz 6 Kasım'ın ardından yeni gündemlerle devam ediyor. Tüm işçi emekçi çocuklarını YÖK düzenine karşı mücadeleyi büyütmeye çağırıyoruz.

YÖK'e ve YÖK düzenine karşı mücadeleye!

Yaşasın Devrimci Liseliler Birliği!

Esenyurt DLB

Ümraniye DLB çalışanlarına faşist saldırı!

Devrimci faaliyet engellenemez!

Biz öğrencilerin ayağında bir pranga olan YÖK'ün kuruluş yıldönümü öncesinde Ümraniye DLB çalışanları olarak yoğun bir çalışma yürüttük. Tüm liseli arkadaşlarımızı 6 Kasım'da mücadele alanlarına çağırmak için çeşitli araçlar kullandık. 6 Kasım'a çağrı bildirilerimizi Kemerdere'de yer alan Atatürk Endüstri Meslek Lisesi'ndeki arkadaşlarımıza ulaştırmak için akşam okul çıkışına iki kişi gittik. Dağıtıma başlamamızdan bir süre sonra birisi bildiriyi yırtarak dağıtım yapmamızı engellemeye çalıştı. O sıra etrafımızda insan sıfatı taşımayan onlarca kişiden oluşan bir güruh birikti. Bildirinin ne olduğunu anlamadan, devrimci kelimesini öne sürerek burası ülkücü ovası burada sizi barındırmayız sözleriyle saldırmaya yeltendiler. Okul yönetimi bizi okula alarak polislere teslim etti. Gövde gösterisi yapan faşistler o bölgede bir süre pusu kurarak bizi beklediler. Okula gelen polisler ise faşistlerin peşine düşecekleri yerde, ısrarlarımıza rağmen bizi karakola götürdüler. Karakolda yasal işlem yapılmadan serbest bırakıldık.

Arkadaşlar, bu olayda da görüldüğü gibi bize geleceksizlik sunan bu düzen kendi faşist beslemelerini daima koruyor ve idame ediyor. Eğitim kapılarının bir bir yüzümüze kapandığı bu dönemde bizler geleceğimize sahip çıkmalı, susmayı değil çığlık olup YÖK'ü ve onun sistemini alaşağı etmeyi öğrenmeliyiz.

Ümraniye DLB Çalışanları

DLB'nin sesini
DLB'nin gücünü

Devrimci Liseliler Birliği olarak liseli gençlik içerisinde devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağını yükselteceğimiz bir kampanya dönemine giriyoruz. İçinde bulunduğumuz aylarda sermaye devleti tarafından katledilen Erdal Eren ve Alaattin Karadağ'ın devrimci, direnişçi kimliklerini öne çıkarttığımız bir süreç öreceğiz. Bu iki yiğit devrimci şahsında tüm devrim şehitlerinin bıraktığı mirası sahiplenerek yol yürüyen DLB'nin çizgisini ve değerlerini liseli gençliğe aktaracağı bir dönem, liseli genç komünistlerin önünde durmaktadır.

Devrimci Liseliler Birliği, ortaya çıkışını şu şekilde gerekçelendirmişti: *"**Liseli genç komünistler** olarak uzun yıllar boyunca liseli gençlik mücadelesinin etkin bir öznesi olarak hareket ettik. Sermaye düzenine ve devletin dayatmalarına karşı devrimci bir çizginin temsilcisi olduk. Liseli gençliğin birleşik devrimci hareketi ve örgütlenmesi hedefiyle bulunduğumuz yerellerde sistemli, planlı, sürekli bir devrimci faaliyet örgütlemeye çalıştık. Yerel yayınlardan platformlara bir dizi esnek araç, yöntem ve politika ile liseli gençlik hareketini geliştirecek müdahalelerde bulunduk. Gelinen yerde bugüne kadarki birikime yaslanarak, liseli gençlik içindeki devrimci duyarlılığı ve arayışları birleşik devrimci mücadeleye kanalize etmek, liseli gençliğin örgütlenme ihtiyacına militan bir devrimci yanıt oluşturmak hedefiyle **Devrimci Liseliler Birliği** adımını atıyoruz." DLB, lise çalışmamızın bugüne kadar oluşturduğu birikimi ileriye*

er liseye taşımak, büyütmek için ileri!

taşımak, liseli gençliği gerçek devrimci çizgide kendi sorunları etrafında mücadele eden bir konuma getirebilmek hedefiyle yol yürümeye başlamıştı. Geçen sene attığımız bu adımları daha ileriye taşımak görev ve sorumluluğu biz liseli gençleri bekliyor.

Kendimize Devrimci Liseliler Birliği derken "devrimci" vurgusunu özellikle tercih etmiştik. Bugün devrimci değer ve mirasları kullanan ama buna karşın devrimciliği çoktan geride bırakmış hareketlerin kendini var ettiği ve beslendiği liseli gençlik alanında bu vurguyu yapmak özellikle gerekliydi. Bunu ise şu şekilde belirtmiştik: *"**Devrimci;** çünkü liseli gençliğin, özel olarak da onun politik kitlesinin devrime olan sempatisinin, toplumsal sorunlara yönelik duyarlılığının, gelecek güzel günlere olan özleminin kendini ifade edebileceği yegane nitelik devrimciliktir."* Tam da bu nedenle çizgimizin yaygın bir şekilde duyurulması ve liseliler içinde ete kemiğe bürünmesi için önümüze bir kampanya süreci koyduk.

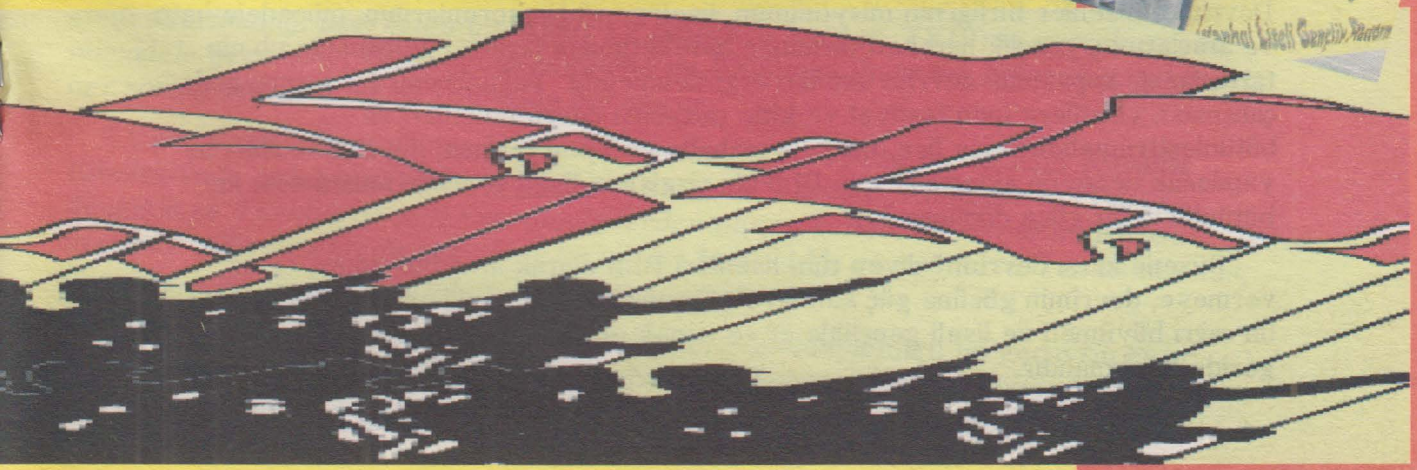

Yaygın bir propaganda ve derinleşen bir çalışma ile ilerlemeliyiz!

"Erdal Eren'den Alaattin Karadağ'a devrim bayrağı ellerimizde!" şiarıyla başlatılacak kampanya devrim ve sosyalizmin kızıl bayrağının ellerimizde olduğunu gösterecek, yürüteceğimiz çalışmayla birlikte biz liselilerin mücadelesini ileriye taşıyacak bir araç olacaktır.

Kampanyamızın ilk ayağını Alaattin yoldaş şahsında

zor dönem koşullarında devrimci ve direnişçi kimliği ön plana çıkaracak bir süreç olarak değerlendirmeliyiz. Hareketimiz yeni bir kimlikle, kültürle mücadele sahnesine çıkmıştır. Bağrından zor dönemde düşünen ve savaşan Habip gibi, Ümit gibi, Hatice gibi, Alaattin gibi devrimciler çıkarmıştır. İşte tam da bu yüzden başlatacağımız kampanya "devrim ve sosyalizm"e çağrı yapacaktır. Böyle bir başlangıçla hem kendi çizgimizin propagandasını yapacak, hem de örgütsüz liselileri bu çizgide mücadele etmeye çağıracağız.

Kampanyamızın ikinci dönemini ise 80 darbesi sonrasında darağacında idam edilen yiğit bir liseli devrimci olan Erdal Eren'in katledilişinin yıldönümü oluşturacak. Bu süreçte Erdal Eren şahsında tüm devrim şehitlerini sahiplendiğimizi ortaya koyan bir hat oluşturmalı, devrim mücadelesinde toprağa düşen yiğit devrimcilerin mirasını mücadelemizde yaşattığımızı ortaya koymalıyız. Bunun aynı zamanda devrimci değerler üzerinden prim yapmaya çalışan ve liseli gençliğin enerjisini soğuran hareketlere karşı da açık bir ideolojik savaşım olduğu bilinciyle hareket etmek gerekiyor. Biz yeni bir iddia ile ortaya çıkarken, DLB'nin kuruluşunu açıkladığımız ilk metinde de, yukarıdaki vurgularımızda da altını sürekli çizdiğimiz bir nokta var: devrimci mücadelenin zorunluluğu! Bizi DLB saflarında bir araya getiren bu devrimci özü en iyi şekilde anlatmak bugünün devrim kaçkınlarının ne olduğunu veya olmadığını en iyi teşhir etme yöntemidir aynı zamanda.

Kampanyamızın temel hattı hem kendimizi, hem de devrim ve sosyalizm mücadelesini anlattığımız bir içeriğe sahiptir. Kampanyamız "kapitalizme karşı devrim ve sosyalizm" çağrısıyla kendisini ortaya koymalıdır. Kampanyayı bulunduğumuz liselere taşırken, kapitalizmin biz liselilerin yaşamında yarattığı her türlü soruna karşı mücadele edeceğimiz bir dönem olarak görmeliyiz. Demek oluyor ki dönem boyunca liseli gençliğin sorunlarını da dile getiren çalışmalar yürütmeliyiz. "Paralı eğitime hayır!", "anadilde eğitim", "zorunlu din dersinin kaldırılması", "okuldaki baskıcı disiplin yönetmeliklerine son verilmesi" gibi talepler liseli gençlik mücadelesinin önemli mücadele eksenleridir. Bu talepleri de ele alan faaliyetler örmeliyiz. Bu taleplerin genel propagandasını yaparken, aynı zamanda liselerde öne çıkan özgün sorunlar üzerinden yereldeki tepkileri açığa çıkartacak müdahaleler yapabilmeliyiz.

Kampanyadan aldığımız güçle DLB'yi ileriye taşımaya!

Kampanyamız boyunca yaygın bir propaganda faaliyeti ile gerek liselerde, gerek işçi ve emekçi çocuklarının yaşadığı mahallelerde kampanyamızın şiarını, liseli gençliğin taleplerini yaygın bir şekilde dile getirmeliyiz. Seminerler, söyleşiler, okul toplantıları ve eylemlerle bu süreci canlı bir şekilde geçirmeliyiz.

Kampanya çalışmamızı devrim okulları ile sürdüreceğiz. Devrim okulları, ön sürecinden başlayan çalışmanın bütünlendiği bir nokta olarak değerlendirilmelidir. Devrimci Liseliler Birliği'nin misyonunun, liseli gençliğin sorunlarının, mücadele hattı ve araçlarının, gençlik hareketi tarihinin, hareketimizin tarihsel gelişiminin vb.nin tartışılacağı kapsamda devrim okulları örgütlenmelidir. Yoğunlaşmış bir propaganda çalışması, yerellere inen faaliyet ve kitle çalışması devrim okulları ile bütünleştirilmelidir. Lise lise, mahalle mahalle yürüyen çalışma, devrim okulları ile yapılacak deneyim aktarımları ve DLB'nin çizgisinin liseli gençliğe anlatılması ile bütünlüklü bir güce dönüşecektir.

"Düzene karşı devrim!" diyen tüm liselileri DLB olarak attığımız adıma omuz vermeye, devrimin gücüne güç katmaya çağırmıştık. Yürüteceğimiz çalışmalarla birlikte bu çağrı büyümeli ve liseli gençlikle et ve tırnak olma yolunda önemli bir mesafeyi geride bırakmalıdır.

Devrimci Liseliler Birliği

İnsan ve Aygıt: 12. yılında TKİP...

Ülkemizde komünist hareketin tarihi 23 yıl öncesine dayanmaktadır. *Ekimciler* bundan tam 23 yıl önce bilimsel sosyalizmin ışığında yola çıktılar. Elbette her şey bir anda yoktan var olmamış, boşluktan doğmamıştır. Bu bilime, diyalektiğe aykırıdır. Komünist hareket hem kendi coğrafyamızda, hem de dünyanın birçok bölgesinde verilen mücadelelerin deneyimlerine ve birikimine dayanarak ve bundan aldığı güçle, bir elin parmak sayısından daha az insanla, inanç, sabır ve kararlılıkla tarih sahnesine çıktı. Dosta, düşmana karşı işçi sınıfının saflarında kızıl bayrak göndere çekildi.

Bu süreç Parti'nin 10. yılı vesilesiyle *"Parti, Sınıf, Devrim, Sosyalizm Gecesi"*nde yapılan konuşmada ve partinin kuruluş belgelerinde şöyle özetlenmiştir:

"TKİP'nin dayandığı tarih, Komünist Manifesto'nun ilanıyla bilimsel pusulasını bulan, 1848 Devrimleri ile ilk devrimci itilimini kazanan, Paris Komünü ile yeni bir safhaya ulaşan ve nihayet Ekim Devrimi'nin büyük devrimci fırtınası ile bütün bir 20. yüzyıla damgasını vuran zengin, dopdolu, onur ve gururla anılan bir tarihtir. TKİP işte bu tarihten geliyor, buradan kök alıyor, bu kaynaktan besleniyor, bu birikime dayanıyor.

TKİP, yalnızca bu zengin uluslararası tarihi mirasa dayanmıyor. O, Türkiye'nin kendi öz ilerici- devrimci birikiminin de en dolaysız bir ürünüdür. Mustafa Suphiler'in inanç dolu ilk adımları, Nazım Hikmetler'in ve Doktor Hikmetler'in en zor koşullardaki direnci ve davaya bağlılığı, '60'lı yılların topluma soluk aldıran taze sol rüzgarı, '71 Devrimcileri'nin, Denizler'in, Mahirler'in, İbrahimler'in devrimci çıkışı ve boyun eğmezliği, '70'li yılların coşku dolu devrimciliği, 12 Eylül'ün karanlık yıllarının umut dolu devrimci direnci, devrimci tarihimizin tüm bu birikimi, TKİP'yi dolaysız olarak besleyen kaynakları oluşturmaktadır. TKİP bu mirasa dayanıyor, bu kaynaklardan besleniyor, bu birikimin üzerinde yükseliyor. Bugünün Türkiye'sinde bu birikimi işçi sınıfı devrimciliği üzerinden yaşatıyor ve geleceğe taşıyor. TKİP'nin gerçek yaşına, mücadele geçmişine, devrimci deneyimine ve birikimine buradan bakmak gerekir. Biz her zaman buradan baktık, buradan bakıyoruz."

TKİP geçmişi olmayanın geleceği de olamaz perspektifini ve bilincini **Kuruluş Bildirisi**'nde açık ve net bir şekilde yansıtmıştır: *"Türkiye Komünist İşçi Partisi, dünyada ve Türkiye'de zafer ve yenilgilerden oluşan zengin bir devrimci mirasın üzerinde yükselmektedir. Partimiz bu mirası kararlılıkla savunmakta, kendisini onun bugünkü temsilcisi ve yarınlara taşıyıcısı saymaktadır."*

Komünist hareket zaferleriyle ve yenilgileriyle sahiplenilen bu geçmişin aynı ölçüde zayıf yanlarını, eksiklerini ve yanlışlarını devrimci bir eleştiriye tabi tutarak, gelecekteki devrim mücadelesi için dersler çıkarmış, bu ölçüde yeni bir hareket olarak doğmuştur.

Böylesine büyük bir iddianın sahiplenicisi olmak, bu iddiayı kavrayabilmek için,

çıkış sürecini öncesiyle birlikte ve geldiğimiz ana kadar tarihsel bir süzgeçten geçirip bakmayı gerektirir. '87 yılının öncesi ve sonrasında ülkemizde ve uluslararası ölçekte dünyadaki sınıf mücadelesinin seyri ve toplumsal değişimi, gelişimi, öznel ve nesnel süreçleriyle birlikte her açıdan ele alabildiğimiz ölçüde komünist hareketi anlayabiliriz.

Öncesi ve sonrasıyla 1980'ler...

Ülkemizde toplumsal bir kalkışmanın, düzenle ve devrim saflaşmasının net olarak görülebildiği yıllardı '80 öncesi. Devrimci örgütlerin kitlelerle buluştuğu, zamanın devrime aktığı dönemlerdi. Kısacası toplumun tüm kesimlerinin örgütlendiği yıllardı. Dünyada ise sosyalist bloğun her ne kadar gerilemeye doğru gitse de psikolojik dengeyi sağlayacak güçte olduğu yıllardı.

12 Eylül 1980 ve sonrasındaki süreç Türkiye sol hareketi için bir milat olmuştur. Kitleler ve devrimci örgütler darbeyle birlikte ağır bir yenilgi almışlar, 89 çöküşü ise bu yenilginin dünya ölçeğinde katmerlenmesinden başka bir rol oynamamıştır. Türkiye devrimci hareketi önderleri şahsında, gerçekleştirilen bu darbeye karşı direniş sergileyememesi sonucunda, devrimci kimliğin erozyonuna, devrimci örgütlerin tasfiyesine ve reformizm bataklığına saplanmıştır. Bu anlamıyla yaşanılan bu durum bu coğrafyada artık bir dönemin, küçük burjuva devrimciliği döneminin kapandığını göstermiştir.

Ekimciler ise çıktıkları ilk günden itibaren işçi sınıfı temelli devrimcilikle yola koyulmuşlardır. Geçmişin tüm kazanımlarıyla birlikte yenilgilerini de sahiplenerek, ondan küçük burjuva devrimciliği anlamında koparak, geleceğe, proletarya sosyalizmine sarılmışlardır.

Her ne kadar 1980'lerde ve sonrasında Türkiye'de ve dünyada genel anlamda bir geriye gidiş yaşansa da, bu topraklarda devrimcilik iddiasını taşıyan ve geçmişin geleneksel halkçı örgütlerinden koparak yüzünü sınıfa dönen devrimciler çıkmıştır. Elbette ki arkalarından binleri sürükleyen koca koca örgütlerin yasallaştığı bir süreçte bir avuç kadar insanın böylesine bir inançla yola çıkmaları ve geçmişteki halkçı örgütlerinden ayrılıp ***"Yeni Ekimler için ileri!"*** şiarı ile **EKİM** hareketini kurmaları, sadece bu insanların iyi niyetleriyle açıklanabilecek bir durum değildir. Devrim mücadelesinin böylesine gerilediği, reformizmin ve tasfiyeciliğin tavan yaptığı, sosyalist bloğun dağıldığı ve ideolojilerin sonunun geldiği safsatalarının dillere pelesenk edildiği bir atmosferde, devrimde ve devrimci bir örgütte ısrar ancak bilimsel sosyalizme olan sarsılmaz inanç ve onu kuracak olan sınıfa duyulan güvenle açıklanabilir.

EKİM Hareketi ortaya çıktığı ilk günden itibaren dünyadaki ve ülkemizdeki mücadelenin geriye doğru seyrinin sınıfsal temellerini anlayıp algılamaya çalışmıştır. Bir yandan yıllardır devrimci örgütlerin Türkiye devrimine dair yaptığı tespit ve çözümlemelerini, bunun pratikteki yansıması olarak sınıftan kaçışı gözler önüne sermiştir. Diğer bir yandan ise '89 çöküşünü, modern revizyonizmi, bürokratik yozlaşmayı ve sosyalizmin deneyimlerini sınıfsal temelde devrimci bir eleştiriye tabi tutarak derinlemesine tahlil ederek, bu süreçleri teorik planda ortaya koymuştur. Bu temel eleştiriler yapılırken hiçbir zaman liberal inkârcılığa veya mutlak tartışılmaz olarak görünen kavram ve inançlara takılıp kalınmadan, tersine yıkıcı eleştiriyle birlikte yapıcı dersler çıkarılarak hareket edilmiştir.

"Yeni Ekimler için ileri" şiarıyla ortaya çıkan komünist hareket, daha baştan itibaren Parti, Sınıf ve Devrim hedefinde ve Bolşevikler'in Sovyet Rusyası'nda gerçekleştirdiği Ekim Devrimi ışığında

çizilen yolda yürümüştür. *"Biz siyasal mücadele sahnesine çıktığımız dönemde, Ekim Devrimi'nin ürünü hemen tüm mevziler ve kazanımlar yitirilmişti. Bu, '89 yıkılışının hemen öncesi idi. Ama biz, tam da böyle bir dönemde, Ekim Devrimi'ni ışık seçtik kendimize. Ekim Devrimi'nden geriye kalan ve artık içi boşalmış olanın da yıkılıp gideceği bir sırada, "Yeni Ekimler için ileri!" şiarı ile ortaya çıktık. Tüm dünyaya egemen bu siyasal gericilik döneminde, anlamlı bir tercihle EKİM ismini benimsedik. Çünkü kapananın yalnızca kendine özgü bir dönem olduğunun bilincindeydik. Tarihin çarkı dönüyordu ve kapitalist dünyanın onulmaz çelişkileri, çok geçmeden yeni Ekimler'i insanlık için bir ihtiyaç haline getirecekti".* ***("10. Yıl vesilesiyle Parti, Sınıf, Devrim, Sosyalizm Gecesi"nde yapılan " Türkiye'nin devrimci geleceğine hazırlanıyoruz!" başlıklı konuşma...)***

Komünist hareket öncelikli olarak illegal- ihtilalci bir partinin yaratılması gerekliliği yönünde ihtiyaç belirlemiştir. Bu noktada ısrarla ve inatla sınıfa yönelmiş ve sınıf içerisinde güç kazanmaya çalışmıştır. Küçük burjuva devrimciliğinden kopuşu teoride olduğu gibi pratikte de sınıf içerisindeki ısrarcı ve inatçı çalışmalarıyla gerçekleştirmiştir.

Her ne kadar 80'lerin sonu ve 90'ların başında sınıf hareketinde bir kıpırdanma yaşansa da geçmişe oranla çok çok gerilemiş ve örgütlülükleri dağıtılmış bir sınıf vardır ortada. Tüm bunlara ve çıkıştaki sayısal güçsüzlüğe rağmen komünistler sınıf hareketine müdahalelerde bulunmuş, sınıf içerisinde faaliyet örmüş ve sınıfın içerisinden proleter kökenden gelen kadrolar kazanmışlardır.

Partinin öncelikli bir ihtiyaç olarak tanımlandığı bir yerde, atılan her adım, yapılan her iş onu doğuracak, geliştirecek ve yaşatacak kadrolara ulaşma hedefiyle olmuştur. Böylesi bir hedefle, yüzler sınıfa yönelmiş ve daha baştan mücadelede illegal- ihtilalci bir yaklaşım seçilmiştir. EKİM Hareketi bu doğrultuda ***"Ekim"*** yayınını çıkarmış, kitlelerle bu yayınla birlikte illegal temelde buluşmuştur. Böylesi bir tercih o dönemki kadroların öznel bir tercihi olmaktan öteye, illegal- ihtilalci bir parti yaratmak için yaşamsal bir tercih olmuştur.

Yıkacak ve kuracak olan aygıt: TKİP

İlk çıktığı günden itibaren önüne her türlü eşitsizliğin kaynağı olan, işçi-emekçi kanıyla ayakta duran bozuk düzeni yıkacak, sosyalizm kuracak aygıt olan partiyi kurma hedefini koyan Ekimciler, bu aygıtı var edebilmek için uzun soluklu bir mücadeleye girmişlerdir. Her seferinde illegal- ihtilalci bir aygıt ihtiyacını dillendiren komünist hareket, partiyi kazanıp, partiyle sınıfı ve devrimi kazanmayı görev bilmiştir.

Ve nihayet 1998'de komünistler partinin kuruluşunu ***"Devrim tarihimizde bir kilometre taşı: TKİP kuruldu!"*** diyerek dosta- düşmana duyurmuştur.

Parti kazanılmıştır artık. Yılladır verilen mücadele artık Parti'yle birlikte sağlamlaştırılmıştır. Geçmişten alınan devrimci miras taçlandırılmış ve onu geleceğe taşıyacak ve devrimle süsleyecek araç somutlanmıştır. Göndere çekilen orak çekiçli kızılbayrakla meydan okunmuştur artık burjuvaziye.

Burjuvazi mesajı almıştır bir kere ve saldırmaya başlamıştır. Baskılar, gözaltılar ve tutuklamalar gecikmemiştir. Ancak düzen sert bir kayaya çarpmıştır. TKİP militanları irade savaşından zaferle çıkmış, zindanlarda teslimiyet değil, direnişi seçmiş, baş eğilmemiştir cellatlara. Uğruna gözlerini kırpmadan ölünecek aygıt inşa edilmiştir ve şehitler verilmiştir onun uğruna.

TKİP III. Kongresi: Sınıfın ve devrimin partisi olabilmek!

"Biz hala partileşme sürecinin ilk aşamasındayız ve doğrusunu söylemek gerekirse, bu ilk aşamanın da henüz ilk adımlarındayız. Hatırlayacağınız gibi bu, kongre gündemi metninde de tam da aynı açıklıkta vurgulanıyor. Biz hala

ideolojik ve örgütsel kimliğini geliştirme çabası içinde olan, sınıfın en ileri unsurlarıyla birleşmeye çalışan, örgütlenmesini sınıf zeminine oturtmaya ve kadrosunun esas ağırlığını sınıf bilinçli proleterlerden oluşturmaya çalışan bir partiyiz. Bu anlamda, partinin gerçek bir kuruluşu anlamında, hala da bir parti inşa süreci içindeyiz. İnşa sürecini yeni bir düzeyde geliştirip sürdüren, buna ihtiyacı olan bir partiyiz...

"TKİP'nin bir gelişme süreci, bugün ulaştığı bir gelişme aşaması var. TKİP'nin sağlam bir teorik temeli, açık bir ideolojik çizgisi, bunların ürünü bir programı var. TKİP'nin hemen tüm taktik sorunlarda ilkesel ve ideolojik bir açıklığı, tutarlılığı ve kararlılığı var. TKİP bugünün Türkiye'sinde devrimci örgüt konusunda tek tutarlı, ısrarlı ve kararlı partidir. TKİP'nin çok belirgin bir sınıf yönelimi var, gelinen yerde artık sınıfla anılabilen bir partidir. TKİP'nin önemli bir kadrosal birikimi ve militan sempatizan çeperi var. TKİP'nin şimdiden belirginleşmiş devrimci direnişçi gelenekleri var..." ***(TKİP III. Kongresi Açılış Konuşması'ndan)***

Kurulduğu andan itibaren sınıf devrimciliğinin bu topraklardaki temsilcisi olan TKİP gerçekleştirdiği III. Kongre'yle birlikte bir kez daha sınıfın içerisinde güç olma ve devrimci bir örgüt yaratma noktasındaki eksikleriyle yüzleşmiş, bunları aşma yönünde daha güçlü ve inatçı adımlar atılması gerektiğini vurgulamıştır. Sağlam bir teorik birikim ve berrak ideolojik çizgiye sahip olunduğu, bununla birlikte devrimcilikte ve devrimci örgütte ısrarın her zamankinden daha fazla dillendirilmesi gerekliliği vurgulanmıştır. Kısacası sınıfın ve devrimin partisi olma noktasında daha hızlı adımlar atılması istenilmiştir. Bunlarla birlikte bu sorunları aşma iradesi gösterecek, düşünen ve savaşan kadrolar kazanmak, bir önceki kongrede olduğu gibi bu kongrede de üzerine çubuk bükülen temel gündemlerden biri olmuştur.

Sınıfla devrimci bir temelde birleşme bugün önümüzde duran ve aşmamız gereken öncelikli görevlerdendir. Gelinen aşamada Türkiye sol hareketinde kalıcı bir hastalığa dönüşen mezhepçilik ve dar gurupçuluk anlayışı, bizler için ancak sınıf içerisinde ve onunla etle tırnak gibi kaynaşarak aşılabilecek bir sorundur. Bunu gerçekleştirebildiğimiz ve buralardan beslenebildiğimiz ölçüde devrimci kadro kazanma, içe kapanma sorunu da aşılacaktır.

Partiyi kazandık, partiyle kazanalım!

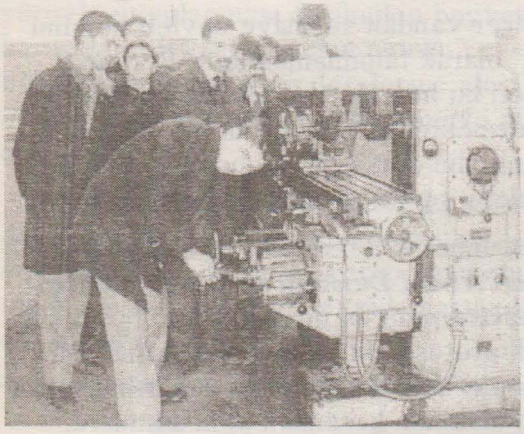
Bu topraklarda 12 önce kurulan TKİP, Marksist- Leninist temelde ve bilimsel sosyalizmin ışığını kılavuz edinmiş, illegal- ihtilalci bir partidir. Ekim Devrimi'yle açılan proleter devrimler çağına bir yenisini eklemeyi, burjuva düzenini yıkıp yerine sosyalist işçi diktatörlüğü kurmayı önüne koyan komünist bir partidir TKİP. Bugün gelinen aşamada yapılması gerekenler açık ve nettir. Bu düzeni yıkacak sınıfın elindeki en önemli silahı olan partiyi güçlendirmek, partiyle güçlenmektir.

V. Bilir

(Ekim Gençliği'nin 128. sayısından alınmıştır.)

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!

Ben sanayi havzasının göbeğine gömülü olan bir lisede öğrenciyim. Bizlere ilk anda akla gelen anlamda eğitim verilmiyor. Daha çok fabrikalara eleman olarak yetiştiriliyoruz. Ben ve okulumdaki arkadaşlarımın gelecek ve hayat kaygısı var. Okulumuzdaki eğitim değil, özünde fabrikalarda çalışacak işçi hazırlamaktır. Yani amaç çok yönlü eğitim vermek, hayata hazırlamak değil, sadece bir kandırmacadır.

Bizlere dayatılan staj, fabrikalarda ücretli köleliktir. Asgari ücretin üçte biri maaşla çalışıyoruz. YÖK'ün açıklamalarından biri bu durumu açıklıyor aslında; *"Meslek liselilerin üniversite okumasına gerek yok, onlar fabrikalarda çalışsınlar."* Meslek lisesinde birinci sınıf dışında (burada verilen eğitimin de niteliği tartışılır) temel eğitim dersleri verilmez. Birinci sınıf sonrasında fabrikalara-atölyelere gittiğimizde, daha nitelikli üretim yapmamız için teknik pratik bilgiler verilir. Okul bittiğinde çalıştığımız yerde normal bir işçinin yaptığı işi yapmamıza karşın aynı ücreti alamayız. Bu emek sömürüsün yanısıra, bir ton angarya işi de yaparız. Ustalara, şefe vs. çay getirmek, tuvalet yıkamak gibi işler dayatılır bizlere. Bunun yanısıra aşağılanmak, küfüre ve hakarete maruz kalmak da cabası.

Üstte belirttiğim sorunlar bize özgü sorunlar olmakla beraber, meslek liseliler olarak normal liseli öğrencilerin yaşadığı sorunları da yaşamaktayız. Paralı ve niteliksiz eğitim, okul yönetiminin baskısı, kantin ve büfe fiyatlarının pahalı olması, yol ve ulaşım sorunu vs... Bunları daha da çoğaltabiliriz. Bunların hepsi bizi sömürüye ve kölelik düzenine boyun eğmeye mahkum etmek içindir. Ulaşım ve kantin pahalılıklarıyla ailemizin zor bela kazandığı parayı cebimizden son kuruşuna kadar alıyorlar. Paralı ve niteliksiz eğitimle üniversite hayali elimizden uçup gidiyor. Okul ve yönetim baskısıyla yaşadığımız sorunlara, çevremizde olup bitene duyarsız öğrenciler yığına dönüştürülüyoruz.

Evet! Bizler bu sorunlarla karşılaşan liseli gençleriz. Bizlere dayatılan bu sömürü düzenini kabul etmiyoruz. Meslek liseli gençler olarak bu sömürü düzenine karşı ortak bir mücadele yürütelim diyoruz. Tüm meslek liseli öğrencileri *Devrimci Liseliler Birliği* çatısı altında örgütlü mücadelede yan yana gelmeye çağırıyoruz.

Esenyurt'tan Meslek Liseli Genç İşçi

Zorunlu din dersi uygulamasına hayır!

Alevi emekçiler bu düzende mezhepsel olarak ezilmişliği derinden yaşamakta, baskı ve ayrımcılıkla karşılaşmaktadır. Aleviler asimilasyonu bir devlet politikası olarak çeşitli biçimlerde yaşamaktadır. Bu asimilasyon, kimi zaman Alevi emekçilere yönelik katliamlarla, kimi zaman köylerine zorla cami yaptırmalarla, Alevilerin inanç merkezi olan Cemevlerinin yok sayılmasıyla ya da zorunlu din dersi uygulaması gibi yollarla sürdürülmektedir.

12 Eylül faşist askeri darbesi ile zorunlu din dersi uygulaması getirildi. Devamında 1950'den sonra hızla çoğalan dini eğitim veren meslek okulları, imam hatip liselerine dönüştürüldü. Zorunlu din dersleri de çoğalan kuran kursları, vakıflar gibi bağnaz dünya görüşünü temsil etmektedir. Böylesi kurumlar, sermaye sınıfı tarafından toplumsal muhalefeti dizginlemek amacıyla özellikle teşvik edilmiştir.

Dinci gericiliğin etki alanını genişlettiği içinden geçilen bu dönemde din derslerinin okullarda yaygınlaşması doğrultusunda yeni adımlar atılıyor. Milli Eğitim Şurası'nda, din kültürü ve ahlak bilgisinin tüm öğretim kurumlarında verilmesi yönünde karar alındı. Bu karar, Din Kültürü ve *Ahlak Bilgisi* dersinin anaokullarına kadar inmesinin yolunu açabilecek.

Sermaye devleti bir yandan herkesin dil, din, cinsiyet, düşünce, mezhep ayrımı gözetmeksizin kanun önünde eşit olduğunu vaaz ediyor. Öte yandan temel demokratik haklarını kullanmak isteyenlere ise baskı uyguluyor. Kürt halkının anadilde eğitim hakkı talebini olduğu gibi, Alevilerin zorunlu din dersinin kaldırılması taleplerini de yok sayıyor. Bu düzenin eğitim sistemiyle, ırkçı ve gerici uygulamalarla tek tip insan yaratılmak isteniyor.

Diğer yandan sermaye devleti kendini "laik" olarak tanımlamaktadır. Sermaye devleti bu konuda tam bir ikiyüzlülük göstermektedir. Çünkü laik bir ülkede ne zorunlu din dersi gibi uygulamaya ne de diyanet gibi bir kuruma ihtiyaç vardır.

Zorunlu din dersine karşı başta ***Pir Sultan Abdal Derneği*** ve ***Alevi Bektaşi Federasyonu*** gibi birçok kurum tarafından çeşitli protestolar ve eylemler gündeme geldi. Zorunlu din dersinin kaldırılması için yargı alanında kazanılan kimi adımlara, örneğin *Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi*'nden gelen somut değerlendirmelere rağmen, devletin resmi çizgisinden geri adım yok. Alevilerin demokratik hak ve özgürlükleri doğrultusunda ortaya koydukları talepler ve sürdürdükleri mücadele yok sayılmaya devam ediyor.

Devletin sözcüleri ise, AİHM'in Alevilere yönelik zorunlu din dersi uygulamasına son verilmesine ilişkin kararının din dersi müfredatının içeriğine ilişkin olduğunu ileri sürmektedir. Bu şekilde kamuoyunu yanlış yönlendirmek istiyorlar. Devlet Bakanı Faruk Çelik, Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersinin 2011-2012 yılında bir öğretim dersi olarak yürürlüğe gireceğini belirterek şunları söylemektedir: *"Müfredatı yeniden ele aldık. Şu anda Alevi vatandaşlarımızın oluşturduğu komisyonun da katkısıyla taslak hazırlanıyor. Bu bir öğretimdir. Bu bir kültür, bilgi alma dersidir. 2011-2012 yılında bir öğretim dersi olarak yürürlüğe girmesini sağlayacağız. Eğitim içeren bölümler çıkartılacak. Sorun din eğitimi ile öğretiminin karıştırılmasıdır. Bu sorun böylece ortadan kalkmış olacak"* demektedir. Böylelikle Alevilere yönelik zorunlu din dersi uygulamasına devam edileceği ve şimdiye kadar lafı edilen "alevi açılımından" ne anlaşıldığı ortaya çıkmaktadır.

Alevi örgütleri ise, yaptıkları çeşitli

eylemlerle kararlı bir şekilde mücadelelerine devam edeceklerini gösteriyorlar. Zorunlu din dersleri üzerinden Alevi emekçilerinin taleplerini kamuoyuna ifade edecek eylemler planlıyorlar. Bunlardan biri de Şubat tatilinden sonra okullar açıldığında bir hafta süreyle uygulanması düşünülen boykot kararıdır. Alevilerin yoğun olduğu bölgelerde zorunlu din derslerine alevi öğrencilerini sokmayarak bu konuya dikkat çekilecek.

Alevi emekçileri ve gençleri kendilerine dayatılan din dersi uygulamasına izin vermemelidir. Biçim ve içeriği nasıl olursa olsun zorunlu din dersi uygulamasına karşı çıkılmalıdır.

Bununla birlikte zorunlu din dersi uygulamasında olduğu gibi eğitim siteminin diğer dayatmacı politikalarına da bir bütün olarak karşı koymak gerekmektedir. Bu saldırıların gerisinde her türden ayrımcılığın, gericiliğin kaynağı olan sermaye düzeni vardır. Anadilde eğitimi reddedenlere, zorunlu din dersini savunanlara, milli güvenlik dersini karşımıza koyarak liseli gençliği askeri disipline sokmak isteyenlere karşı ortak mücadele edilmelidir.

Eşit, parasız, anadilde, demokratik, bilimsel eğitim hakkı talebiyle eylem alanlarında olmalı, liseli gençliğin her türden baskı ve gericiliğe karşı örgütlenmesi için harekete geçmeliyiz.

Sorunlarımızı çözmek için mücadele edelim!

Merhaba arkadaşlar! Öncelikle size okullumuzun sorunlarını, düzensizliklerini, eşitsizliklerini, ayrımcılık yapan yönetimini bir nebze de olsa anlatmaya çalışacağım.

Size asli sorunlarımızdan biri olarak her şeyin fiyatlanmış halinden bahsedeyim. Okulumuzun kantinindeki pahalı fiyatlar nedeniyle ihtiyaçlarımızı karşılayamıyoruz. Burada egemen burjuva sınıfın bizi nasıl ezdiğini görüyoruz. Bu durumdan faydalanan okul yönetimlerinin ise emekçi çocuklarını umursamadan nasıl soyduğunu görüyoruz. Biz emekçi çocuklarının sesi duyulmamaktadır. Aslında bu durumda olan birçok kişi var. Ama birtakım nedenlerle sessiz bırakılmışlardır. Paralı eğitim dayatmalarına karşı çıktığımız zaman, uzaklaştırılmayla, disiplin cezasıyla korkutularak her zaman sessiz bırakılıyoruz.

Bir diğer sorunumuz ise yeni kurulan yemekhane... Okul yönetiminin neredeyse "Yalnızca parası olan girebilir!" düzenini koyması, bütün emekçi çocuklarının dikkatini üzerine çekmiştir. Tabi yine birtakım yaptırımlar yüzünden sessiz kalmayı tercih etmişlerdir. Okulda bu yüzden biz sesini duyuramayanlar bu düzenin yıkılmasını ve yerine herkese eşit, parasız ve anadilde eğitim olan bir düzenin gelmesini istiyoruz.

Fotokopi makinesinin bozulduğunun iddia edilerek bizlerden her sene toplan paralar da başka bir sorunumuz. Yine ayrıca her sene resim parası toplanmaktadır. 800 kişilik mevcudu olan okulda çeşitli bahaneler altında sık sık 7- 10 TL arası fotokopi makinası tamir parası, 7- 8 TL resim parası mecburi bırakılarak alınmaktadır. Oysa bu paralar okulun kasasına yan gelir olarak akmaktadır. Kâğıdın olmaması ve benzeri nedenlerden dolayı bizlere test çekilmemektedir. Bu, eğitimde paranın ne kadar öne çıktığını göstermektedir. Eğitimimize her adımda fiyat çekilmektedir.

Bizler de yavaş yavaş yükselen sesimizle, korkuya kapılmadan bu sistemin değişmesi için mücadele etmekteyiz. Mücadelemiz büyüyerek devam edecektir.

Esenyurttan DLB'li

Eşit, parasız eğitim istiyoruz!

Merhaba arkadaşlar,

Okuduğum okulda bildiğimiz "sınıf"ların dışında, bir de toplumsal sınıflaşmalar var. Anadolu Lisesi olduğu için burjuva çocukları da okulumuzu tercih ediyor. Böylece iki farklı sınıf oluşuyor. Birini burjuva çocukları, ikincisini de emekçi ailelerinin çocukları oluşturuyor. Zaten pahalı olan kantin, burjuva çocuklarının gelişiyle başlayan kaosla beraber daha da pahalılaştı.

Bu kaos bizim kullandığımız sinevizyon odasının yıkılmasıyla devam etti. Sinevizyon odasını yalnızca emekçi çocukları kullanıyordu. Diğerlerinin zaten sınıflarında projeksiyon ve bilgisayar vardı. Şimdi ise bizim projeksiyon odamız onlara yemekhane olarak hizmet vermekte. İlk başta bir şey dememiştik. Fiyat az olur biz de yemek yeriz diyorduk. Ama öyle olmadı; 1 lira verip dolmuşa binecek halleri olmayan emekçi çocuklarının günde bir tabldot yemek için 5 TL verip yemesi mümkün değildir. Bizlere de kantin yolu göründü. Ama bu sefer de yüksek fiyatlardan dolayı kantinin önünde bile geçmiyoruz.

Sorunlarımız sadece bunlarla kalmıyor. "Her sene bozulan" fotokopi makinası parası için 10 TL alıyorlar öğrencilerden. Ama bizlere test fotokopisi çektirmeye bile izin vermiyorlar. Her sene spor parası toplarlardı, bu sene spor salonuna bile giremiyoruz. Her sene toplanan resim parası da cabasıdır. Emekçi çocukları, 1 TL verip dolmuşa binecek paraları yokken bu paraları nasıl verebilirler ki?

Bunların dışında da sorunlarımız var. Çevredeki liselerin Anadolu Lisesi olmasıyla emekçi çocuklarının bu liselere gitmelerinin yolu adeta kapatılıyor. Çünkü bu okulları kazanmak için genellikle dershaneye gitmek, dershane içinse para gerek. Çevrede genellikle emekçi aileler oturuyor. Emekçi çocuklarına sunulan seçenek ya okulu bırakarak fabrikalarda çalışmak ya da bu süreci geciktirip meslek lisesine gitmek.

Biz okula yazılırken durum şöyleydi: Okula bağış adı altında alınan haraçların tutarı milyarlara çıkıyordu. Neyse emekçi aileler bu parayı bir şekilde bulup verdiler. İdareciler dediler ki "sizden dört yıl boyunca bir daha para istemeyeceğiz". Ama bu sözler de yalan çıktı; okulun kapısı kırılır öğrencilerden para toplanır, okulun çatısı aktarılır öğrenciler... okulun fotokopi makinesi bozulur öğrenciler... okulun spor salonu yenilenir öğrenciler... vs. vs. derler.

Bir de hani devlet bedava kitap veriyor ya, yalan veriyor. Bakalım devletin öğretmenleri kabul ediyor mu o kitabı? "Ben bu kitaptan ders işlemem" diyerek kaynak aldırıyorlar. Alamayanı da arkadaşlarının yanında rezil ediyorlar, yetmiyor tehdit ediyorlar.

Biz böyle bir eğitim istemiyoruz. Alsınlar okullarını da verdikleri kitapları da verdikleri eğitimi de başına çalsınlar. Bizim istediğimiz eğitim parasız bilimsel anadilde bir eğitim!

Kıraç'tan liseli bir genç

19 Aralık

Kızıldere

Nurhak

Mercan

Hrant Dink

İbrahim Kaypakkaya

Ulucanlar

Katleden Devlettir!

Diyarbakır Zindanları

Uğur Kaymaz

Engin Çeber

Ceylan Önkol

Habip

Ümit

Hatice

Deniz

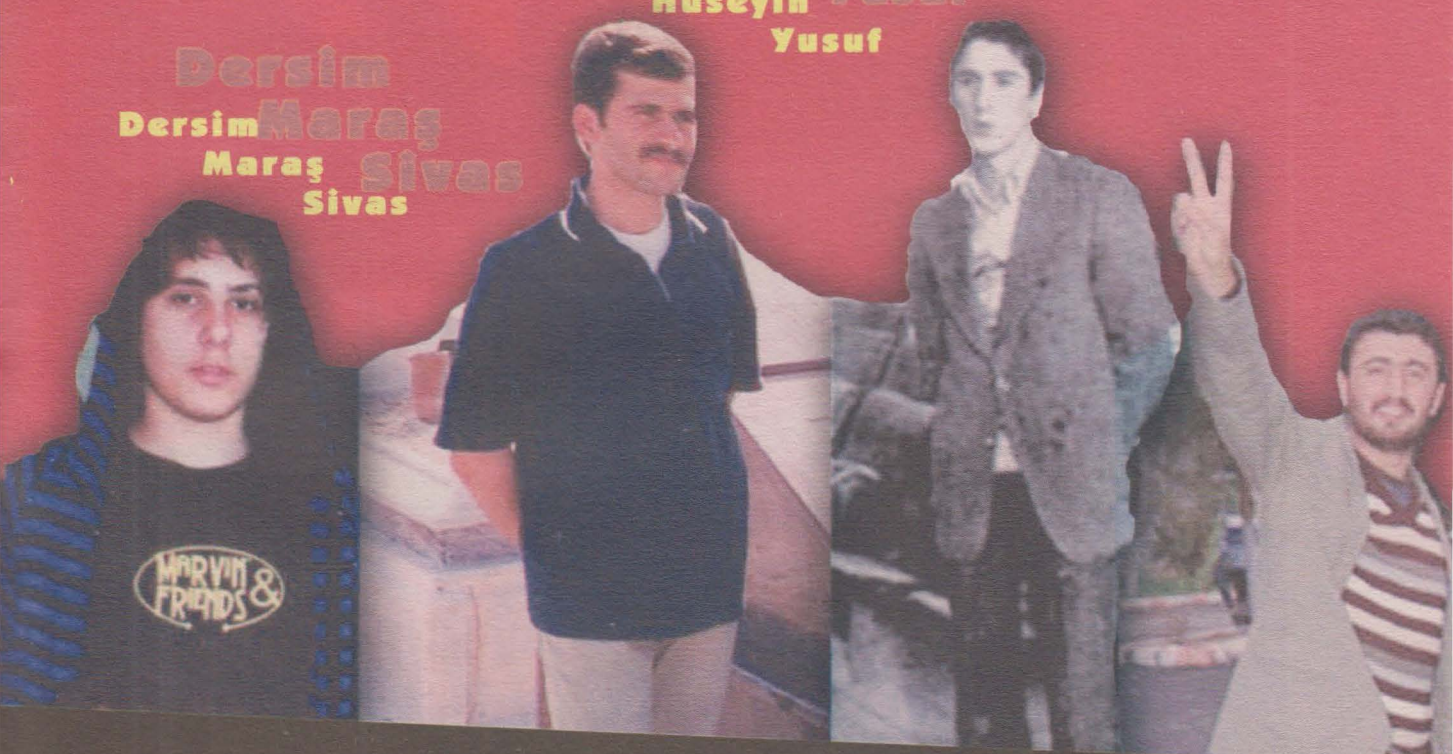
Hüseyin

Yusuf

Dersim

Maraş

Sivas

Alexis Grigoropoulos
6 Aralık 2008 - Atina

Alaattin Karadağ
19 Kasım 2009 -
İstanbul / Esenyurt

Erdal Eren
13 Aralık 1980
Mamak Cezaevi

Aydın Erdem
6 Aralık 2009
Diyarbakır

Zorunlu din dersi uygulamasına hayır!

Her türden baskı ve gericiliğe karşı sokağa, eyleme, özgürleşmeye...